

18. nedel'a A

*Blízky je Pán všetkým, čo ho vzývajú,
všetkým, čo ho vzývajú úprimne. (Ž 144,18)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Izaiáša 55,1-3

Toto hovorí Pán: "Poďte k vodám, všetci, čo ste smädní, nech príde aj ten, čo nemá peniaze. Kupujte chlieb a jedzte. Poďte, kupujte bez striebra, víno a mlieko bez platenia.

Prečo platíte striebrom za to, čo nie je chlieb, a driete za to, čo nesýti? Počúvajte mňa a budete jesť dobroty a budete sa kochať v jedlách vybraných. Napnite sluch a poďte ku mne, počúvajte a budete žiť. Uzavriem s vami večnú zmluvu, verný láske, ktorou som miloval Dávida."

Druhé čítanie

List Rimanom 8,35.37-39

Bratia a sestry, čo nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie alebo úzkosť alebo prenasledovanie? Hlad alebo nahota? Nebezpečenstvo alebo meč? Veď v tomto všetkom skvele víťazíme pomocou Toho, ktorý nás miluje. Som presvedčený, že ani smrť ani život, ani anjeli ani kniežatstvá, ani prítomnosť ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá sa zjavila v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.

Evanjelium

Matúš 14,13-21

Keď sa Ježiš dopyčul o smrti Jána Krstiteľa, odobral sa loďkou do ústrania na pusté miesto. No zástupy sa o tom dopyčuli a pešo sa pustili z miest za ním. Keď vystúpil a videl veľký zástup, bolo mu ich ľúto a uzdravoval ich chorých.

Keď sa zvečerilo, pristúpili k nemu učeníci a hovorili: "Kraj je pustý a čas už pokročil. Rozpusť zástupy, nech si idú do dedín nakúpiť jedlo."

Ale Ježiš im povedal: "Netreba im odchádzať; vy im dajte jesť!"

Odpovedali: "Nemáme tu nič, len päť chlebov a dve ryby."

On im však povedal: "Prineste mi ich sem!"

A keď rozkázal usadiť zástupy na trávu, vzal päť chlebov a dve ryby, pohliadol k nebu, požehnal a lámal chleby a dával učeníkom a učeníci rozdávali zástupom. Všetci jedli a nasýtili sa, a ešte nazbierali dvanásť plných košov odrobín. Tých, čo jedli, bolo okolo päť tisíc mužov. Okrem nich tam boli ženy a deti.

Na zamyslenie

"Rozpusť zástupy, nech sa rozídu ..." – takto často tu stojíme. Problémy sa nám zdajú príliš veľké. Cítíme sa preťažení a máme strach, že my sami v živote vyjdeme nakrátko. Preto sa snažíme, dať z krku, zbaviť seba samých problémov (druhých ľudí): "Rozpusť zástupy, nech sa rozídu...!"

Prostredníctvom obdivuhodného, zázračného rozmnoženia chlebov dáva Ježiš svojim učeníkom a učeníckam dôležitú lekciu: ten, kto chce nasledovať Ježiša, t.j. ten, kto sa vydá so svojím životom po Jeho stopách, nemôže sa uspokojiť sám s takzvaným "zdravým ľudským rozumom", ktorý sa veľmi dobre a aj celkom rozumným spôsobom stará o ľudí, pričom je to vždy v rámci ľudských možností. Ten, kto sa vydá po Ježišových stopách, je vyzývaný dávať po kreatívnej a kvalitatívnej (nie kvantitatívnej) stránke viac ako od človeka možno očakávať. Naše čisto materiálne a predvídateľné možnosti sú často veľmi úbohé – čo to je päť chlebov a dve ryby pre päť tisíc mužov, nepočítajúc k tomu vôbec ešte ženy a deti! Je tu teda požiadavka na iné časti, možnosti nášho bytia. Možno je to požiadavka na tie možnosti, ktoré ľudí povzbudia k tomu, aby si posadali v malých skupinkách a tak si medzi sebou vymenili aj to, čo majú vo svojom batôžku, vrecku – aká plnosť sa zrazu objaví!! Stane sa zrazu z toho pestrá hostina – a to z každého hľadiska. Vznikajú rozhovory, zaznieva smiech. A to všetko preto, lebo Ježiš požehnal jedlo Svojim najbližším služobníkom, aby mohlo byť rozdané a to s vnímavosťou a kreativitou medzi ľuďmi, a aby ich aj nasýtilo. Týmto spôsobom neutíši len ich telesný hlad, ale aj hlad po spoločenstve, povzbudí ich k ohľaduplnosti a solidarite. Stane sa to pre nich vzorom robiť to isté. Nie samotné jedlo nasycuje, ale aj skúsenosť spolupatričnosti a vydareného stretnutia. Nie sme z takéhoto stretnutia viac nasýtení, ako z bohatého, ale možno studeného a bez lásky pripraveného pohostenia?

Tak sa popri zázraku nasýtenia udeje ešte jeden zázrak: sami učeníci a učeníčky sa cítia nakoniec tiež ako obdarení, keď s úžasom vnímajú, čo vzniklo z toho mála a ako oni sami – na rozdiel k ich pôvodným obavám – sa tiež stali sýtymi. Teraz majú opäť silu na ďalšiu cestu s Ježišom. Aj ostatní sú obdarení novou silou pre ich cestu domov a ich život, a to nielen fyzicky, ale aj duševne.

"Čo vážite striebro za to, čo nie je chlieb, a svoju robotu za to, čo nesýti?" (Iz 55,2) Pravé posolstvo tohto znie: "Za nič míňate peniaze, pretože nedostávate za ne nič cenné, nič, ani čo by vás živilo – to znamená: nič, čo by udržovalo váš život, čo by vám pomáhalo k rastu, robilo vás zrelými – ani, čo by vás nasýtilo – to znamená: čo by vás skutočne vedelo uspokojiť, robilo s-pokojných! To, čo za to dostanete, vás necháva v najlepšom prípade pre-žiť, ale nie skutočne žiť!" Prvé čítanie nás nabáda k pozornosti, akú potravu doprajeme sebe a druhým. Nie každé jedlo je skutočne "požehnané Bohom", t.j. živí nás z každého hľadiska. Prorocký obraz o plnosti života, s ktorým sa stretávame v prvom čítaní, nám pripomína to, že pre život to dôležité nemožno kúpiť, získať za peniaze. To, čo môže nasýtiť celého človeka na tele a na duši, chce nám darovať ochraňujúci a nasycujúci, milosrdný a milujúci Boh. Zveríme Mu tiež našich úbohých päť chlebov a dve ryby a necháme Ho konať?